

Me'n vaig a passejar

Un relat de: [CeciliaBM](#)

Me'n vaig a passejar,

t'ho dic només entres a casa,

i em renyes,

sempre me'n vaig

quan vas a fer una altra cosa.

No fuig de tu,

ni dels teus costums oberts al públic,

els meus són íntims, privats,

no vull gent en ells,

no vull preguntes.

Però ací estic, esperant-te

m'he quedat i et sorprén.

Vull que sàpies que no m'amague,

vull que vingues i passeges,

vull que ho veges.

Te'n vens.

Caminar amb tu és estrany,

sempre ho faig sola,

tu m'agafes de la mà.

I xarres.

Al poquet xiules,

i jo de sobte em pare

mirant les flors de la vorera,

ensumant l'olor de l'herba;

trenque i m'assec

I mire.

El cel, la terra, l'horitzó,
les pinzellades del capvespre,
la mutant paleta de colors.

I parle.

Et dic que a voltes mire la llum
des de darrere de les fulles,
l'ombra que es mou sobre el paper;
parle del llibre de poemes,
sempre que passege se'n ve;
del verd de l'arbre, el de l'herba,
la rebel·lia de les flors anònimes,
la forma canviant dels núvols,
els colors que pinten la vesprada,
el vol dels pardals,
la forma de les branques;
et dic que a voltes em lleve els cristalls
i mire,
amb els meus ulls imperfectes,
que allunyen la mirada de les coses,
que ho esborronen,
que desdibuixen,
que ho barregen tot.
Els tanque a voltes,
i escolte i olore i sent:
ocells, aigua, motors llunyans
veus i rimes, passes i vent,
sorolls urbans, gent.

I mai no em farte,
si m'omplin les emocions,
tinc dues opcions:
llegir poesia, o escriure'n.
Somrius,
creient que has descobert un món: el meu,
que ací és on neixen les paraules, els secrets.

I calles.

I mentre escric em miro en silenci,
i em beses, sobtadament,
i poses l'última paraula a la vesprada,
al poema, al dia, al jorn,
amb un petó.